

השבת

רְקִי נְחֵמְךָ אֶת־עַמְּךָ

לזכות לבל הישועות

נְחֵמְךָ נְחֵמְךָ נְחֵמְךָ מֵאֹמֶן

טוב להגיד ולשיר

בל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב', סו)

ויצא את המקלות ... (לח)

כל הפרשה מדברת אחר כך איך לקח והוציא יעקב את רחל ולאחריה מביט לבן והוליד מהם כל שנים עשר שבטי יה, היינו שיעקב בחינת הצדיק האמת ברר את כל התורה שנקראת אשת חיל, בחינת רחל ולאחריה, ברר הכל מבית לבן מאחיות המדמה, ועל ידי זה הוליד שבטי יה, כי עיקר קיום ישראל על ידי זה, ועל ידי זה הוציא כל הצאן מבית לבן שהם עדרי צאן קדשים, כי הוציא כלם מגלות המדמה והשיבם אל האמת, כי יעקב בחינת עצם האמת, בחינת תתן אמת ליעקב.

... ויעקב עשה כמה תחבולות לזה בכמה דרכים עד שהשיך בחינת התגלות הגוונים [צבעים] על עדרי צאן קדשים שלו כדי להכניע מהם המדמה ולהביאם אל השכליות. וזה (בראשית ל, לו): **ויקח לו יעקב מקל לבנה לח ולזו וערמון ויפצל בהן וכו' מחשף הלבן אשר על המקלות**, ואיתא שזה בחינת סוד התפלין שהם כלל התורה שהקשה כלה לתפלין כלל המחין, היינו שיעקב בחינת הצדיק, שהוא נקדת האמת, המשיך בחכמה נפלאה כל המחין הקדושים בדרכים נפלאים ונוראים מאד עד שהכניס החכמה והשכל האמת בתוך המחין של כלל ישראל, שיכנס החכמה והשכל האמת בתוכם היטב, שיבינו האמת לאמתו, עד שלא יהיה כח לשום הטעאה של הכח המדמה בחינת לבן להעבירם מזה חס ושלום.

וזהו (בראשית ל, לח): **ויצא את המקלות אשר פצל**

ברהטים בשקתות המים וכו'. 'ברהטים', הם רהיטי

מחין, כמו שאיתא בזהר הקדוש, היינו שיעקב הציג ותחב את המקלות, שהם בחינת חדושי התורה שחידש וגילה בשכל אמת ונפלא ונורא כזה, הציג ותחב אותם ברהטים, בתוך רהיטי מחין של תלמידיו המתקרבים אליו. וזהו **ויצג** - 'ויצג' דייקא, שהציג ותחב חדושים שלו האמתיים ברהטים בתוך רהיטי מחין שלהם שיהיו תחובים בהם בעמק גדול, עד שלא יהיה כח לשום טעות של המדמה להעבירם מהם חס ושלום. כי כבר הם מבינים האמת היטב.

וזהו **ברהטים בשקתות המים**, ברהיטי מחין

במקום השפלות מימי התורה והדעת, שם הציג את

המקלות הנפלאים שלו שהם בחינת השכליות האמתיים שלו

שמכונין את האדם בכל עת לדרך הישר כמו המקל שמכוון את העדרים אל הדרך הישר. ועל כן נקראת ההנהגה והממשלה בשם מטה ומקל, כמו שכתוב (יחזקאל יט) מטה עץ שבט למשל וכן בכמה פסוקים.

וזהו (שם ל, לח): **אשר תבאן הצאן לשתות לנכח הצאן ויחמנה בבאן**

לשתות, כדי כשיבואו שאר הצאן קדשים לשתות ממימי התורה והדעת לנכח הצאן קדשים ששתו כבר וזכו כבר להכיר האמת לאמתו, ויחמנה בבאן לשתות', שיחממו עצמם בחמימות והתלהבות דקדשה ברשפי אש שלהבת י-ה לעבד ה' יתברך ולהתפלל בחמימות והתלהבות ולא ילכו עמו בקרי חס ושלוש, בבחינת קרירות שנמשך מסטרא דעמלק שהוא סטרא דלבן, שנאמר בו: אשר קרד בדרך. כי כל מי שאינו יודע מנקדת האמת הנ"ל אפילו מי שהוא איש כשר ועובד ה' יתברך ומתפלל ועוסק בתורה אבל כל עבודתו הוא בקרירות בלי שום חיות והתלהבות וחמימות דקדשה ואין לה' יתברך שעשועים מעבודה כזאת, כי הוא בבחינת שנה (כמבאר במקום אחר בהתורה פתח רבי שמעון בסימן ס'). אבל יעקב בחינת נקדת האמת המשיך תורה, בחינת מקלות, להנהיג העולם בשכליות נפלאים כאלו עד אשר הציג ותחב השכל האמתי בתוך רהיטי מחין של המתקרבים אליו, עד שכל הצאן קדשים שיבואו לשתות ממימי התורה לנכח הצאן הקדוש שלו, יתחממו עצמן בחמימות דקדשה לעבד ה' יתברך ולהתפלל בחמימות והתלהבות דקדשה, כי עיקר חמימות דקדשה על ידי תנועת השכל האמת (כמו שכתוב בהתורה עתיקא בסימן כא).

וזהו (בראשית ל, מא): **והיה בכל יחס הצאן המקשרות**. ופירש רש"י:

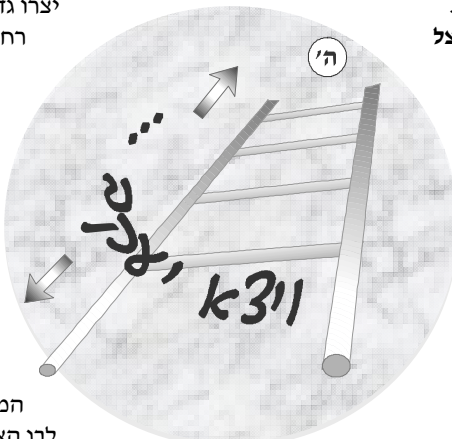
הבכורות, ושם יעקב את המקלות וכו', **ובהעטיף הצאן לא ישים** וכו' ופרש רש"י לשון אחר וכו', זה בחינת מה שאמר אדוננו מורנו ורבנו שהערים בקל להשיב אותם מהזקנים (חיי מוהר"ן) -

סימן תקמד), כמו שכתוב בספר הא"ב (ספר המדות - תשובה חלק ב', ד'). וכמו שכתוב על פסוק: תעיתי כשה אבד (בסימן רו), היינו שיעקב שם כל מגמתו לקרב בני הנעורים להוציאם מבחינת לבן מהכח המדמה, כי עדיין הם רכים בשנים ולא נשתרש אצלם הסברות של טעות המדמה. אבל הזקנים שכבר נשתרשו בטעותם של המדמה קשה להשיבם עתה אל נקדת האמת עד ירחמו עליהם מן השמים.

וכן כל הפרשה טובב והולך על ק"טב זה על המלחמה שבין נקדת האמת בחינת יעקב, לבין כח המדמה שהוא בחינת לבן הארמי בן נחור כנ"ל. וכל המלחמה והעבודה והיגיעה של יעקב הכל בשביל הבנים והצאן שהם בחינת בנים ותלמידים, כי עם יעקב בעצמו לא היה ללבן שום עסק ומריבה, כמובן בפרשה, כי יעקב בעצמו כבר שבר המדמה בחינת לבן לגמרי ונקי ממנו לגמרי וידו מסלקת ממנו ואין לו שום עסק בו, רק יעקב מסר נפשו ביגיעות קשות וטרחות ותחבולות כאלה הכל בשביל הצאן והבנים, היינו להוציא בניו ותלמידיו מבחינת בית לבן, מבחינת המדמה.

ומחמת שהמלחמה גדולה וחזקה מאד מאד, כי הוא מתגבר ומתפשט ומשתטח מאד בכל דרגא ודרגא, וכל מה שמנצחין אותו מעט מתפשט ומשתטח יותר ויותר, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל: כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו, על כן הִכַר יעקב לבר'ח ממנו בהחבא עם רחל ולאחריה, שהם כלל התורה, ועם כל הבנים והצאן (בראשית לא, כא).

ולבן רדף אחריהם ובקש לעקר את הכל חס ושלוש, כמו שכתוב: ארמי אבד אבי, כי עדיין לא הכניעו אותו כראוי לולי ה' שהיה לנו וכו' בחינת: **לולי אלקי אבי אברהם ופחד יצחק היה לי את עניי ואת יגיע כפי ראה אלקים**, היינו שהצדיק האמת, בחינת יעקב, אומר ללבן שבוודאי לפי גודל רדיפתו והתגברותו על בניו וצאנו בוודאי לא היה באפשרי לעמוד נגדך לולי אלקי אבי וכו'. היינו שה' יתברך בעצמו מִכַרָה, כביכול, להכניס עצמו בזה לעזר לישראל

המתקרבים להצדיק האמת להצילם מכל הרדיפות של לבן הארמי, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: אלמלא הקדוש

ברוך הוא עוזרו וכו' שנאמר: ה' לא יעזבנו בידו. וכמו שכתוב: לולי

ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי, 'דומה' זה בחינת כח המדמה שאי אפשר להנצל ממנו לגדל התפשטותו בכל דרגא לולי ה' עזרתה לי.

וזהו (בראשית לא, מב): **את עניי ואת יגיע כפי ראה אלקים** וכו', היינו

שהצדיק האמת אומר שה' יתברך ראה את עניי ואת יגיע כפוי, כי הוא בעצמו יגע וטרח הרבה מאד בשביל הצאן הזה להוציאם מהמדמה להעלותם אל השכל לקרבם לה' יתברך. ועל כן אף על פי שהם לא נצחו המלחמה כראוי עד שעדיין יש כח ללבן בחינת המדמה לרדוף אחריהם ולהשיגם, אף על פי כן ה' יתברך חמל על היגיעות והטרחות והמסירת נפש של הצדיק האמת שמסר נפשו מאד בשביל כל אחד ואחד. ועל ידי זה ה' יתברך בעצמו לוחם עם לבן ומגרשו מצאן יעקב בחינת **את עניי ואת יגיע כפי ראה אלקים ויוכח אמש**.

וזה שאמר יעקב ללבן (בראשית לא, לו): **מה פשעי ומה חטאתי כי**

דלקת אחרי, היינו שיעקב הצדיק האמת מריב עם לבן הארמי ואומר לו:

מה פשעי ומה חטאתי, היינו איזה חטא ופשע מצאת בי בעצמי אשר אתה רודף אותי, הלא אין לך שום כח וקטרוג עלי, כי תהילה לאל אני זך ונקי וצח לגמרי מכל חטא ופשע, כי אין לי שום הסתכלות בזה העולם כלל אפילו כהרף עין וכו' וכו', כי מששת את כל כלי מה מצאת מכל כלי ביתך, כי אין בי שום אחיזה ונגיעה ממך, כי אני נקי מהמדמה לגמרי לגמרי.

שים כה נגד אחי ואחיך ויוכיחו בין שנינו (בראשית לא, לו), היינו

שאמר שהוא מִרְצָה לעמוד לדין לפני כל מי שירצה, הן לפני אחיו של יעקב הן

ויצא הוא בן ה' ...
אלק אלקי פולחנים ...

לפני אחיו של לבן, היינו הן לפני אותן שהם מסטרא דקדשה, הן לפני אותן שהם מסטרא אחרא מסטרא דלבן, כי לפני כלם יצדק בדיון, כי כלם לא יוכלו למצוא בו שום שמץ ושום צד אחיזה משום ריח של איזה תאוה ומידה שבעולם הנמשכת מכח המדמה, כי אני נקי וזך וצח לגמרי, אף גם היו לי יגיעות וטרחות גדולות בעבודת ה' יתברך בשביל כלל ישראל, בחינת: **הייתי ביום אכלני חרב וקרח בלילה**. שיגעתי וטרחתי הרבה בהתבודדות ותורה ותפלה ביום ובלילה בתוך שדות ויערים בתוך חרב וחמימות גדול ובעת הקר והקרח בלילה, שגם אז הלך בדרך יחידי בהתבודדות ויגעתי וטרחתי ביגיעות גדולות מאד בעבודת ה' ותדד שנותי מעיני, הכל בשביל ה' יתברך בשביל לקרב אליו נפשות ישראל, על כן אף על פי שהנפשות המתקרבים עדיין לא נצחו המלחמה אין לך כח לעשות להם מאומה, כי כחי וכח אבותי הצדיקים האמתיים יגן עליהם להצילם ממך, כי ה' יתברך בעצמו יעמד בעזרי עד שאגמר עמהם מה שהתחלתי לקרבם כלם לה' יתברך. עד שיצמח מהם התגלות האמת לכל באי עולם, כמו שכתוב: אמת מארץ תצמח וכו', מאותן שמנחים עד הארץ, מהם דייקא יצמח האמת לכל באי עולם, כי שפת אמת תכון לעד וקשטא קאי (הלכות מתנה ד' – מתוך סעיפים יב יג יד).

שיחות

(מר' ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)

... וגם-כן אנחנו ראינו, היה בעולם חכמים גדולים מפרסמים והם נתקברו לרבנו ונעשו להפך, לפני חמשים שנה היה הלל צייטלין (איש-רוח, הוגה דעות, משורר וסופר. אחד הגדולים שבפולין שלפני מלחמת העולם השנייה), הוא היה אפיקורס, כמו שהיה שזר, אבל אחר-כך הוא זכה לראות את דברי רבנו. והוא זכה לעשות תשובה. הוא היה דברן גדול וכשהוא דבר אז לקחו אולם גדול שיכנס בו אלפים הרבה והיה דחק, וכשהוא היה מדבר הוא דבר רק על רבנו! קראו אותו 'הדתי', והוא היה בן יהודי. זה היה בפולניה בימי היטלר. הוא היה בעל-מח גדול והיה פילוסוף והוא עשה בסוף ימיו תשובה שלמה והיה באומן על ראש-השנה!

וכן מרטיין בובר, הוא לא היה דתי אבל היה לו מחלת לב בגלל שהוא לא דתי. וגם-כן שי ענגון, שי ענגון הוא בטל עצמו נגדי כמו סמרטוט. אני באתי אליו לביתו והוא אהב מאד לשמע מעניין רבנו ואנשיו המקרבים מה שסבלו. הוא היה מערב מאד, הוא בטל עצמו ולא השגיח על כבודו. פעם אחת הוא היה בתל-אביב ואני נפגשתי אתו והוא קבל אותי באהבה כזו, בשמחה כזו שלא רואים דבר כזה. היה בינינו קשר כזה...

היה עורך-דין אחד מפרסם ברוסיה, בפולניה, דבר גדול, בעל-מח גדול, והוא הלך בשוק ושמע שמחה גדולה, שמחה כזו.. הוא חשב שזה חתונה, אבל הוא היה מתפלא כי אפילו בחתונה לא היה שמחה כזה והתעוררות, אז הוא שאל: "מה זה השמחה?"

אז אמרו לו: "זה חסידי ברסלב המשגעים, הם ורקדים", אז הוא נכנס לבית-הכנסת והוא חשב שבבית-כנסת כל השלחנות יהיו מלאים בבקבוקים של משקאות. והוא נכנס לבית-כנסת והוא לא רואה אפילו בקבוק אחד. הוא ראה שהחסידיים הם יושבים, לומדים ומדברים מרבנו והם שמחים. אז הוא לאט לאט נתבלבל ולאט לאט הוא נתקרב לרבנו.

וכן עוד חכמים גדולים וסופרים והם כלם נתבטלו לרבנו. וגם-כן ההתקרבות של העולם לרבנו זה לא היה לפני שבעים שנה, אנחנו רואים את זה, זה למעלה מן הטבע, כי העולם היו צריכים להרחיק את רבנו מאתם ומורעם, הם היו צריכים להטיל חרם על ספרי ברסלב. אבל מה שאנחנו יודעים זה שמדפיסים ספרי רבנו והעולם יכולים לקרא בבית-כנסת ובכל מקום ואין אסור ללמד ספרי רבנו. זה סימנים על הגאולה...

העיקר הוא רבנו הקדוש רבי נחמן, הוא המפתח של הכל, של האמונה, של התורה, הוא המפתח. בלי מפתח אי אפשר להכנס, סגור - אי אפשר להכנס. רבנו הקדוש הוא העיקר היסוד של כל היהדות, של כל אחד ואחד מישראל, וגם-כן הוא יתקן כל העולם, אפילו הגויים, זה פלא כזה...

אם אני הייתי אומר את זה - אין לזה שום ערך. מי אני, מה אני? אבל רבנו הקדוש גילה טיפה מן הים מעניין הפלא שלו שהוא יהפך כל העולם. ורבי ישראל הדפיס במסירת נפש, בשביל מי? אנשים לא היו רוצים לנגע בספרי ברסלב, הם היו חושבים: "ספרי ברסלב! יש הרבה ספרי תפלות, בשביל מה צריך של ברסלב? יש 'ראשית חכמה' ויש עוד ספרים, וגם יכולים לחיות בלי ספרי ברסלב!"

ואנחנו רואים שהעולם יורד בכל יום יותר ויותר, ומה יהיה? איך אפשר לתקן? אני ראיתי בעיני, אתם מהדור הזה, אתם לא יודעים מה שהיה, אני ראיתי מה שזה, היה זמן שהיה אסור לנגע בספרי ברסלב. אני היה קשה לי, "איך יבוא הגאולה ומה יהיה, העולם לא רוצים לנגע בספרי ברסלב. ואיך רבנו הקדוש אמר 'גמרת' ואגמור", מה גמרת? אי אפשר לנגע בספר ברסלב, מה גמרת?" אבל עכשיו אני רואה מה שהוא גמור, הוא הבטיח: "גמרת"

ואגמור" והוא מנצח הכל, הוא כבש כל העולם!

עכשיו אנחנו רואים דבר למעלה מן הטבע, זה מהפך אל הפך, אז יכולים להבין שיבוא זמן שכל העולם יתקרבו לרבנו בביטול כזה שישליחו הכל - רק רבנו, כן.

כל העולם ממששים עצמם לרבנו רבי נחמן. אני רואה ההפך ממש ממה שהיה. רבנו הקדוש כבר הבטיח "גמרת" ואגמור" אז הוא יגמר עמנו ועם כל העולם. כן, יבוא הזמן...

(בעזרת ה' ההמשך יבוא)

סיפור

... שמעתי מפי אחד, שכמה פעמים נכנס אליו ורצה לדבר עמו ולא היה יכול לפתח פיו לדבר לפניו מה שבלבו, ופעם אחת היה עומד ומשמשו, והיה בדעתו לדבר עמו מיד אבל לא היה יכול לפתח פיו כלל. ואחר כך צוה רבנו זכרוננו לברכה, שיושיט לו מנעליו לנעלם לכבוד שבת כי היה אז אחר יציאה מהמרחץ בערב שבת ואז בעת שהושיט לו מנעליו ענה רבנו זכרוננו לברכה, מעצמו ואמר לו: תרגיל עצמך לדבר לפני השם יתברך ואז תוכל אחר כך לדבר עמי גם כן.

אחר כך בעת שזכה לדבר עמו, אז כשנכנס אליו ורצה גם כן לדבר והיה קשה עליו מאד לדבר, ענה רבנו זכרוננו לברכה ואמר: גבור אחד חגר מתניו לכבוש חומה חזקה ואחר כך כשבא אל השער, היה ארוג על השער מטהו מקורי עכביש שסתם השער, וכי יש שטות מזה שיהיה חוזר ממלחמתו מחמת הסתימה של הקורי עכביש! (והנמשל מובן). ואחר כך אמר לו: העיקר הוא הדבור שעל ידי הדבור יכולין לכבוש הכל ולנצח כל המלחמות, ואמר: אף על פי שיכולין להתבודד במחשבה, אבל העיקר הוא הדבור. ומבאר הנמשל ממילא לעניין מה שקשה על האדם לדבר לפני השם יתברך או לפני הצדיקים האמתיים מה שבלבו וכל זה מחמת בושה וכבודות שלו שאין לו עזות דקדשה, בוודאי הוא שטות גדול כי הלא הוא רוצה לכבש בדבורו מלחמה חזקה שהוא מלחמת היצר, ועכשיו כשהוא סמוך לדבר, ולכבש ולשבר חומות ולפתח שערים על ידי הדבור, ובשביל מניעה קלה מחלישות דעתו וכיוצא, ימנע, חס ושלוש מלדבר! כי הלא המניעה הזאת נחשבת לסתימה של קורי עכביש כנגד החומות שרוצה לשבר בדבורו.

גם ספר לי האיש הנ"ל שרבנו צוה לו שיהיה לו התבודדות שתי שעות ביום, שעה אחת שילך וישתוקק ויכין עצמו לדבר, ויערך לבו לכך, אחר כך ידבר שעה אחת. (שיחות הר"ן - סימן רלב).

עצות ותפילות

לקוטי עצות

השגות והתנוצצות אלקות, ט-י

כל-אחד מישראל הוא חלק אלוך ממעל, ועיקר אלקות הוא בלב, והאלקות שבלב איש הישראלי הוא בחינת אין-סוף, כי אור להביותו הוא עד אין סוף, היינו אין סוף ואין תכלית לתשוקתו. ולפי גדל ההתלהבות הלב של איש הישראלי, שהוא עד אין סוף, לא היה אפשר לעשות שום עבודה, ולא היה יכול לגלות שום מדה טובה, כי מגדל התלהבותו עד אין סוף אין יכול לעשות שום דבר; על-כן בהכרח צריך לצמצם התלהבות לבו, כדי שיוכל לעבד את השם יתברך בהדרגה ובמידה, כי השם יתברך רוצה בעבודתנו, שנעבד אותו בעבודות ובמידות טובות, שעל-ידי-זה נתגלה מלכותו יתברך (לקוטי מוהר"ן, סימן מט).

כל-מה שמתקרב יותר להשם יתברך, צריך לידע שהוא רחוק מאד ממנו יתברך, כי אם יחשב וידמה בדעתו שכבר נתקרב להשם יתברך ויודע בדיעת השם יתברך, זה סימן שאינו יודע כלל, כי אם היה יודע קצת מהשם יתברך, היה יודע שהוא רחוק ממנו יתברך ואינו יודע כלל. וזה דבר שאי אפשר לפה לדבר ולהסביר זאת, כי גִּדְלַת הבורא יתברך אין שיעור (לקוטי מוהר"ן, סימן נג).

... ותזכנו בלחם וזכותם שזכה להכיר אותך ולהתקרב אליך באמת, וזוכה לדעת ולהכיר אותך גם בעולם הזה. וכל מה שנתקרב אליך יותר, נזכה לידע בכל פעם גדל רחוקנו ממך, ויתנוצץ לנו בכל פעם נפלאות גִּדְלַתך, אשר אי אפשר להשיג ולדעת ממך כלל, כמו שאמר אליהו, לית מאן דידיע בך כלל. ותתן לנו שעור בלבנו, שזוכה להתקרב אליך ולהשיג מרחוק ידיעת אלקותך, אשר אי אפשר לדבר מזה כי אם כל חד כפום מה דמשער בלביה, כמו שכתוב, נודע בשערים בעלה. כל חד לפום מה דמשער בלביה... (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה סג)

שבת שלום

אחינו בית ישראל! "אין צדקה נחשבת כמו צדקת הרפוס" ... לכן, תרמו נא, בעין יפה, בכל סניפי הדואר, חשבון מס' 7-2255-89

מערכת: 054-8484486 / 054-8429006 / ת.ד. 27100 ירושלים 91270
הורדת-הדפסת עלונים (ארכיון): www.nanach.org/parsha
הרשמה לקבל עלון בדוא"ל: Shabat.Breslev@gmail.com
שידוכי מצוה: 02-5824048 (00:15-00:13)